

Sygn. akt III PK 140/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa G. B.
przeciwko Centrum [...] w D.
o zadośćuczynienie w związku z mobbingiem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek adwokata W. M. o zasądzenie od Skarbu
Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powódce z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powódka G. B. wnosila o zasądzenie od pozwanego Centrum [...] w D. kwoty 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze stosowanym wobec niej mobbingiem. Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.256,68 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia (pkt 1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2). Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację wniosła jedynie strona pozwana, skarżąc wyrok w części uwzględniającej powództwo. Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z 6 kwietnia 2016 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w pkt 1 i powództwo oddalił. Powódka wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, skarżąc go

w całości. Wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła więc 6.256, 68 zł i tak została określona w skardze kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. Roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter majątkowy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2006 r., I PZP 3/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 151), wobec czego skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej Sąd Najwyższy zważył, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U z 2015 r., poz. 1801) określa szczegółowe zasady ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, sposób określania tych kosztów oraz wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz maksymalną wysokość opłat za udzieloną pomoc (§1). Pomoc ta jednak powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r., II CZ 88/97, OSNC 1998 nr 3, poz. 40). W niniejszej sprawie „pomoc prawna” udzielona powódce polegała na sporządzeniu i wniesieniu skargi kasacyjnej niespełniającej - jak to już wyjaśniono - podstawowego warunku jej dopuszczalności, jaką jest minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia, co spowodowało konieczność jej odrzucenia na posiedzeniu niejawnym. Te okoliczności, w ocenie Sądu Najwyższego, upoważniają do wniosku, że czynności podjęte przez adwokata ustanowionego przez Sąd nie miały charakteru pomocy prawnej, o jakiej mowa w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., a zatem brak jest podstaw, aby przyznać adwokatowi ze środków Skarbu Państwa zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999 nr 6, poz. 123, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2000 r., I PZ 86/99, LEX nr

460165, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., II PK 242/06, LEX nr 950403).

Z tych wszystkich względów należało postanowić jak w sentencji.